

Ivicu Kunčevića sudbina je vezala za Dubrovnik

U 77. godini preminuo je veliki redatelj i dugogodišnji ravnatelj dramskog programa Dubrovačkih ljetnih igara

Bojana Radović

Davne 1981. godine jedna se velika kazališna predstava, videna na sceni Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu, zauvijek upisala u kolektivnu svijest svih koji vole kazalište. Bio je to Držićev "Dundo Maroje". Režirao ga je Ivica Kunčević, nenadmašni Pomet bio je Mustafa Nadarević, a ista takva Petrunjela Mira Furlan. I tko zna kakvu novu kazališnu čaroliju njih troje sada priprema "tamo gore"?

Veliki hrvatski redatelj Ivica Kunčević pridružio se u srijedu, 6. srpnja, plejadi kazališnih velikana koji više nisu s nama. Preminuo je u 77. godini, i to u Dubrovniku, gradu uz koji ostaje neraskidivo vezan zbog svih teatarskih čarolija koje je priredio publici tamošnjega kazališta, a posebno Igara, i to tijekom dugih desetljeća stvaranja.

Majstor za dubrovački trio

Ivica Kunčević rođen je u Bartolovcu (selu blizu Varaždina) 1945. godine. Diplomirao je 1969. komparativnu književnost te jugoslavenske jezike i književnosti na Filozofskom fakultetu te studirao kazališnu režiju na Akademiji kazališne i filmske umjetnosti u Zagrebu, gdje je poslije predavao kazališnu režiju. U njegovu opusu ostaje zabilježeno da je režirao više od sto predstava, a u sjećanju posebno ostaju zabilježene njegove režije Shakespearea (posebno tragedija "Romeo i Julija"), Čehova, Bu-

lgakova... ali istinski majstor bio je za veliku dubrovačku trojku: Držića, Gundulića i Vojnovića. Upravo Dubrovnik i ambijentalni teatar na mnogo načina okružuju njegov profesionalni put. I nije to nimalo slučajno jer još je bio dijete kad se s roditeljima doselio u grad pod Srđem. I prvi je profesionalni angažman dobio u Kazalištu Marina Držića, gdje ostaje od 1969. do 1977. godine. Zatim prelazi u zagrebačku Gavellu, do 1982., da bi do umirovljenja (2012. godine) radio u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu. No, i tih je godine stalno prisutan u svom gradu, u Dubrovniku, od 2002. do 2009. bio je ravnatelj dramskog programa Dubrovačkih ljetnih igara.

No, nije Kunčević radio samo klasike. Štoviše, volio je moderne komade, nove autorske rukopise, a nije bježao ni od predstava za djecu, od kojih se posebno pamti "Plava boja snijega" po Grigoru Vitezu. Ako pokušamo njegov veliki opus svesti na granice novinskog teksta, možda je najjednostavnije reći da je Kunčević uvijek bio poseban i

Oproštaj je još tužniji jer će u nedjelju, 10. srpnja glumci opet ući u njegov grad koji plovi na hridi slobode

svoj, bilo da se radilo o najvećim naslovima klasike ili pak o nedramaturškim tekstovima, za kojima je također posezao, pa je tako čuveno djelo Fjodora Mihajloviča Dostojevskog u njegovim rukama postalo "Idiot ili neophodno potrebno očitovanje". Svi koji malo dulje pamte u okvirima hrvatskih kazališta, spremno će posvjedočiti kako ne postoji glumac koji nije obožavao raditi s Kunčevićem, a ta je ljubav bila obostrana. Imao je on neko specijalno oko kojim je vidio glumca. Vidio je da mogu odglumiti čak i ono na što oni sami nikada nisu ni pomišljali, nisu znali da im je i to upisano negdje u glumačkom tijelu i glumačkoj podsvijesti, po kojima je Kunčević tako uspješno "pecao". No, imao je on i poseban, uvijek miran i staložen, način rada uz koji je doslovno od svih suradnika na predstavi zauzvrat dobio ono najbolje. Spomenimo samo da je njegov osječki Romeo, u Shakespeareu kojeg je režirao u tamošnjem HNK 2000. godine, bio Saša Anočić, te da i danas Sreten Mokrović kaže da ga je kao glumca zauvijek obilježila i odredila uloga u "Velikom bijelom zecu", prvoj pravoj drami koja je progovorila o pustoši tudmanizma. Tu dramu Ivana Vidića režirao je Kunčević 2004. godine u Zagrebačkom kazalištu mladih.

Znamen nagrada

I suprugu je Kunčević našao u kazalištu, našu poznatu glumicu Biserku Ipšu, a treba li uopće reći da je i njihov sin Lujo glumac. Oproštaj od kazališnog velikana to je teži jer, evo, u nedjelju, 10. srpnja glumci će opet dobiti dozvolu da uđu u svoj grad, onaj što plovi na hridi slobode, a on neće proći Stradunom.

Uz to ovaj odlazak ostaje zapisan i kao znamen na koji će se pozivati oni koji se boje "peha" što dolazi kad se čovjeku zaredaju nagrade za životno djelo. Dobio je Ivica Kunčević tijekom svoga dugog i predanog bavljenja teatrom brojne nagrade, a baš su nedavno i njemu počele stizati one kojima se rezimira velik doprinos umjetnosti. Tako je lani Kunčević dobio nagradu za životno djelo Hrvatskog društva dramskih umjetnika, a onda i još dvije u 2022., nedavno Nagradu "Vladimir Nazor" za životno djelo te Nagradu Grada Dubrovnika, jer je upravo on, kako su svojedobno zapisali iz Igara, "ustrajno radio na scenском promaknuću djela iz dubrovačkog dijela hrvatske književne baštine".

IVICA KUNČEVIĆ U lipnju ove godine dobio je veliki redatelj Nagradu "Vladimir Nazor" za životno djelo